

ΜΕΤΑΞΥ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΩΣ Μ' ΕΘΑΨΑΝ ΖΩΝΤΑΝΟ

Ή νεκροφάνεια. Ή τραγική περιπέτεια του βαρβάνου Κόρβι. Ο τρόμος του όταν αντίκριξε έρπετά. Ή μοιραία σκιά. Το πάθημά του. Όπου τον νερμίζουν νεκρά. Ή νεκρώσιμη ακολουθία και η ταφή του. Τι αισθάνεται. Στον τάφο. Πώς εώθη.

Αί τὰ φοικτότερα, τ' ανατριχιαστικότερα δράματα της ζωής εινε ασφαλώς και η περιπτώσεις νεκροφανείας, ή περιπτώσεις δηλαδή κατὰ τις οποίες εκλαμβάνεται ένας άνθρωπος ως νεκρός, χωρίς νάχη πεθάνει πραγματικά! Οί άνθρωποι αυτοί παρουσιάζουν όλα τα συμπτώματα του θανάτου. Έπανερχονται δέ σωματικώς τους ή στην εκκλησία, είτε δταν τους κατεβάζουν στον τάφο, είτε—και αυτό εινε το φοικτότερο—μέσα στον τάφο όταν πειά έχουν ταφή κ' έχει πέσει πάνω τους το κροθ χόμα για να τους χορηγή τελεωτικά απ' τους ζωντανούς ανθρώπους!... Οί τελευταίοι αυτοί εινε οι πιο άτυχοι απ' όλους τους δημοπαθείς των, γιατί ή φωνές τους εινε καταδικασμένες να χαθούν μέσ' στη σιγή του νεκροταφείου. Μά κ' αν τους άκουση κανένας διαβάτης, τρέχει ν' απομακρυνή γρήγορα - γρήγορα, νομιζοντας πως έχει να κάνει με κανένα βρυκόλακα!...

Τα τελευταία χρόνια έχουν σημειωθή στις διάφορες χώρες της Εθρώπης και της Αμερικής παραπολλές περιπτώσεις νεκροφανείας, τις οποίες περιέγραφαν λεπτομερώς ή ξένες έφημερίδες.

Εκεινη όμως που συνεινενη περισσότερο το Εθρώπαϊκό κοινό εινε ή περίπτωση του νεκρού Ιταλού βαρβάνου Κόρβι, ή οποία συνέβη πρδ δεκαπέντε έτων σ' ένα άριστοκρατικό πύργο κοντά στη Ρώμη.

Ο νεαρός βαρβάνος διηγώθηκε όταν ξανάθε στις αισθήσεις του στους Ιταλούς δημοσιογράφους όλες τις λεπτομέρειες και όλα τα συναισθήματα που δοκίμασε κατὰ το πολυώρο διάστημα της νεκροφανείας του. Έτσι έβρισκε την πλέον αόδεντική περιγραφή του τί αισθάνεται κανένας όταν πατάη στο κατόφλι του Ύπερπέραν.

Οί γονείς του βαρβάνου Κόρβι τον προφώριζαν να τον κάνουν κληρικό κ' έτσι, όταν ήταν μικρός άκόμη, τον έβγαλαν σε κάποια Γερμανική Σχολή. Όταν όμως ο Κόρβι μεγάλωσε, έπειδή απ' ενός δεν ελχε την απαιτούμενη ευσέβεια κ' απ' έτερού ή κρούσε του ήταν πολύ ασθετική, τον έπληραν απ' τη Σχολή και τον έστειλαν να περάσει κάμποσον καιρό στον πύργο μερικόν συγγενών τους, στα περίχωρα της Ρώμης...

Ας άφήσουμε όμως τον βαρβάνο Κόρβι να διηγώθη μόνος του την τρομερή περιπέτεια του:—Από άνεκαθεν, διηγώθηκε ο βαρβάνος, αισθανώμουν ένα άπεραντο τρόμο μόλις αντίκριξα, έστω και από μακριά, βατρώχους, ποντικά, σαίρες, φειδια και διάφορα έρπετά. Ένα βράδυ καθώς γύριξα μόνος μου στον πύργο τών συγγενών μου, βρέθηκα έξωφρα έμπρός σ' ένα κοπάδι βατράχων κ' έννοιωσα τόσο δυνατόν τρόμο, ώστε έπεσα στο κρεββάτι κ' έμεινα άρροστος ένα ολοκλήρο μήνα.

Έπί τέλους σηκώθηκα, αλλά έως ν' αναρώσω έπέρασε πολλή καιρός άκόμη. Δέν ελχα αναρώσει έντελώς, όταν ένα απόγευμα, έκει που έκανα τον συνειθισμένο μου περίπατο κοντά στον κήπο της επαύλειος, ελδα νάχεται πρδς το μέρος μου μία μεγάλη σαύρα. Σήκωσα το μαστοπιόν μου και την χτύπησα δυνατά. Θέλησα να ξανασηκώσω το μαστοπιόν και να την αναχαιτίσω, όταν ελδα ότι το έρπετό ελχε γαντζωθή άπάνω μου! Πριν προφύξω να την τινέσω μακριά, ή σαύρα πήδησε και χώθηκε στο δέξι μου μαντίλι! Τρομαγμένος, έβγαλα το σακάκι μου, το πέταξα κατὰ γής κ' άρχισα να τρέχω με όλη τη δύναμή μου πρδς τον πύργο. Στο δρόμο όμως σκόνηταφρα, έπεσα κάτω κ' έμεινα εκεί άναίσθητος. Από κει και πέρα άρχιζει ή φοικτη περιπέτεια ή νεκροφανείας μου.

Στις φωνές μου έτρεξαν οι υπηρετικές του πύργου, με άνασήκωσαν, με μετέφεραν σε μία αίθουσα και με έβάλωσαν σ' ένα κρεββάτι. Απ' τη στιγμή εκείνη μου συνέβη ένα παράεμο φαινόμενο. Αισθανώμουνα πολύ καλά, πολύ εθδιακρτα, όλα όσα συνέβαιναν γύρω μου. Συγκεκριμένως, απ' όλες τις αισθήσεις μου λειτουργώσε μόνο ή όραση, άλλα λειτουργώσε με άράντητη έκταση. Έβλεπα σάν να ελχα μπρός στα κλειστά μάτια μου ένα ολοκάρθο κρυστάλλο. Αλλά συγχρόνως έννοιωθα κ' ένα άλλο περίεργο συναίσθημα. Ήμουν θεατής, έντελώς άδιάφορος, όλον όσα συνέβαιναν γύρω μου, έστω κ' αν έγω ήμουν το κύριο πρόσωπο, γύρω απ' το οποίο έβελίσσοντο τὰ πάντα...

Σε λίγο έφθασε ο γιατρός. Με έβούτηξαν τη συστάση του μέσα σ' ένα μαντίλι ζεστό κ' έπειτα μου έκαναν ένα

ντους καιψύγχο. Κατόπιν με ξανάβαλαν έπάνω στο κρεββάτι και μου έκαναν ένα δυνατό μασάζ. Αλλά όλα αυτά τὰ έβλεπα σάν άδιάφορος θεατής, σάν να γινόntonταν σε κάποιον άλλον και όχι σε μένα τον ίδιο.

Στο μεταξύ αυτό ο γιατρός πήρε απ' το σωτάρι του γραφείου μου ένα μουκάλι έπάνω στο οποίο δέχρινα γραμμένη την λέξη "Αμνομία, διάλυσις 83000", έχυσε απ' αυτήν έπάνω σ' ένα σφουγγάρι και το έβραλε κάτω απ' τὰ ρουθούνια μου. Έπειτα ξανάβρεξε το σφουγγάρι και μου έβρεξε μ' αυτό όλο μου το κορμί.

Έβλεπα τον γιατρό και όλους εκείνους που βρισκόntonταν δίπλα του και τόν βοηθούσαν κ' απ' τους μορμαρισμούς των προσώπων τους καταλάβαινα πως ή όσμη της άμνομίας τους στενοχωρούσε υπερβολικά. Μολταύτα έγω δέν αισθανώμουν καθόλου την μυρωδιά αυτή. Μόνο έπειτα από πολλήν ώρα άρχισα να νιώθω, πολύ άμυδρά, την όσμη της άμνομίας. Σιγά-σιγά άρχισαν να μου επανερχονται ή αισθήσεις της άψης κ' ή αισθήσις της άκοής. Αυτή τη στιγμή κατάλαβα να μου ριχουν στην σπονδυλική μου στήλη με κάποιον σωλήνα—φαίνεται—νερό κρθό, το όποιο έπειτα πάνω μου με έξαερωτική όσμη. Ή ψυχολογία αυτή μ' έφρεξε σε χειρότερη άνασθησις. Έγχασα πειά και την αισθησις της όρασεος! Ήταν σάν να κοιμώμουν έναν φρετικό ύπνο βαθύτατο!...

Τότε ο γιατρός έδήλωσε πως ήμουν όριστικά νεκρός!...

Η Σ Π Ι Ν Α Κ Ο Θ Η Κ Η Μ Α Σ

Ο Μεγάλος Ζωγράφος Κρούνεβαλντ

Κοντά στον πύργο, βρισκόταν ένα μοναστήρι Καπουτσίνων. Στην αόλη του εινε χτισμένο ένα μικρό οικογενειακό μας παρεκκλήσιο. Μέσα στο παρεκκλήσιο αυτό εινε θαμμένα απ' αιώνων, όλα τὰ μέλη της οικογενείας μου. Στο ίδιο παρεκκλήσιο θα έθαβαν και μένα. Το φέρετρό μου ελχε τοποθετηθή προσωρινώς στη μέση του παρεκκλήσιου. Μου ελχαν κάνει όλες τις συνειθισμένες έτοιμασίες που κάνουν στους νεκρούς: κλύσμα, εύρωμα, βαμβάκι στις μύτες και τ' αυτιά κ.τ.λ. Γύρω μου ήταν συγκεντρωμένο ένα πλήθος από συγγενείς. Έπί τέλους άρχισα ή νεκρώσιμη ακολουθία... Όλ' αυτά τὰ άνταλαβώμουν άμυδρός, σάν σε άνεκρο... Άκουγα το σύστημα των ποδιών των παριστάμενων πάνω στο δάπεδο του παρεκκλήσιου, έννοιωθα την όσμη του λιβανού, υπερβολική ζέση και μεγάλη δυσκολία στην άντασή μου. Έπειτα άκούστηκε δυνατά μία φωνή που τη άνεγνωρισα πως ήταν του άδελφού Αισιό, ο όποιος έβλεπε την νεκρώσιμη ακολουθία. Αισθανώμουν συγχρόνως σάν να με σφίγγανε δεξιά κ' άριστερά στα πλευρά μου—ήταν τὰ τοιχώματα του φερέτρου μου—και πως τὰ χέρια μου ήσαν σταυρωμένα πάνω στο στήθος μου!

Έξαίφρα έννοιωσα, γά μία στιγμή, έναν δυνατό κλονισμό και ξανάπεσα σε βαθιά νάρκη. Δέν ξέρω πώσο κράτησε ή νάρκη μου αυτή. Ξέρω μόνο πως μισοπνεύηθα πάλι τη στιγμή άκριβώς που κατέβαλαν το φέρετρό μου μ' ένα χοντρό σχοινί στον τάφο των προγόνων μου. Τότε με κατέλαβε ένας φόβος άπερίγραφτος. Ή νεκρική σιγή γύρω μου ήταν άνυπόφορη. Με χιρπιασε πειά μία τρελλή επιθυμία να σηκωθώ, να φύγω, να φωνάξω. Όλη συνέλθη έντελώς πειά απ' την νάρκη μου.

Προσπάθησα τότε να κινηθώ όσο μου έπέτρεπε ή στενή φυλακή του φερέτρου μου. Θέλησα να φωνάξω, γά το λιγώτερό μου μου φαινόταν τόσο ξηρό, που δέν μπορούσα να βγάλω ούτε τον παραμικρό φθόγγο.

Δέν ελάθηκα έν τούτους σε μάταιες προσπάθειες. Λυώσθησα πρδτα την ατάση του κορμιού μου έτσι ώστε να μωρδω να κινήσω τὰ χέρια μου και τὰ γόνατά μου και να κτιρωθώσά να στρώσω μ' αυτά το σκέπασμα του φερέτρου. Έσπρωξα, έστρωξα, με μία δύναμη υπεράνθρωπη και τέλος, έπειτα από άρκητη ώρα, το σκέπασμα έσπασε στη μέση.

Τότε βγήκα απ' το φέρετρό. Εύτυχώς μέσα στο παρεκκλήσιο έλαμπε ένα ασθένές φως ανακλάς. Χάρη σ' αυτό, το φως, ελδα να κρμεται μπροστά μου ένα σχοινί. Ήταν το σχοινί με το όποιο ελχαν κατεβάζει το φέρετρό μου. Το άρπαιξα κ' άρχισα ν' άνεβαίνω.

Πάτηρα τέλο, στο δάπεδο του παρεκκλήσιου. Προχώρησα, και χωρίς καλὰ-καλὰ να καταλάβω κ' έγω πώσ, βγήκα έξω, έφτασα στον πύργο, άνάμεσα στους ζωντανούς, άθλιος και έλεινός, σκά πλέον του έαυτού μου. Αλλά επί τέλους ζωντανός!...

